

dab hobbosid — iffa selle pärast et? —
kõht tahhab.

Kõht tahhab! sest saab kül! temma
sunnib nago furri kubjas, egga lassé ennast
jal wallega petta. Kui ta kässib, kuulwad
allandlikult keik ta sanna, ni hästi suremad
kui pissemad, rikkad kui waesed. Ükski wal-
litsus egga ükski käss ei joua temma suud
sulguda. Jo kus sedda on, et teised liikmed
ta vasto hakkavad, seál on — kirjo luggu.

On kül paljo innimesi mailmas, kes sed-
da peaego ei tahhaks uskudo, et se wallit-
seja, kes külje kontide wahhelt wallitseb, et
se ülle feikide innimesse ihho liikmette käib.
Nad ütlevad: „Eks Pea, ehk eks süddaa
olle ülemaad, kui kõht?” — Tühhí jut! tössi
se peak s kül ollema, agga ommeti waewalt
on se tössi olnud! — Ei sa rahha egga warra
kokko aetud ja ahnitsedud Peale egga süd-
damele — ei! waid kõhhule, — sest Pea
egga süddaa ei tarwita rahha egga warra.
Woi kas sep Pea ehk süddame pärast allasi
åres ennast waewab ja tulle åres förwetab,

woi legi mu omma ammetit teeb? Ei! ig-
gaüks teeb tööd, et rahha sada, agga rahha
lahhab feige esite tarvis kõhhule.

Ka fossimisse aial, mil õigusse polest süd-
da omma eessimesse sanna peaks rákima, top-
pib kõht ennast ette et temma asjast peale
hakkatakse. Sest enne kui fosja assi selgeks
tehhakse, fulatakse ja selletakse föhho asjad
holega: kas paljo rahha? kas holas töteg-
gia? kas fokkohoidja? — ja mis veel muud
— ja siis lubbatakse waene süddamekenne,
nago hobbose kauplemisse jures päätsed, kau-
ba peale.

Mõttelgo innimenne, kui pitkale ullataks
meie ello, kui sedda laisa innimeste sugu
keppimeest posleks? kui meie eddespidi näl-
ga egga janno ei tunneks? — Rahheksa pâ-
waga olleks keik mailma teggeminne seis-
mas. Ükski põllomees egga ammetmees ei
wõttaks ennast ligutada, kui kõht sõmisseta
ja jomisseta rahhul olleks. Keik páwad ol-
leks pühhapáwad. Iggaüks olleks koddoo.